

Δημοσιεύθηκε στις 11/11/2007

Ο [Άρης Ταστάνης](#) γεννήθηκε και έζησε τα πρώτα χρόνια της ζωής του στα Παράκοιλα της Λέσβου.

Τη δεκαετία του 1960 η οικογένειά του υποχρεώνεται να αφήσει το νησί αναζητώντας καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και περίθαλψης στην Αθήνα, καθώς αρχίζει να γίνεται εμφανής η «μυϊκή δυστροφία» του Άρη. Έως σήμερα, ο Άρης Ταστάνης ζει στην Αθήνα. Από πολύ νωρίς άρχισε να ασχολείται με την ποίηση και τη συγγραφή λογοτεχνικών κειμένων, με θέματα που αφορούν στα πάθη και τις αγωνίες των καθημερινών ανθρώπων - κυρίως εκείνων που βιώνουν την έλλειψη της κοινωνικής πρόνοιας και την απουσία υποστηρικτικών δομών διαβίωσης.

Έχοντας βιώσει ο ίδιος τις δυσκολίες της κοινωνικής ενσωμάτωσης, μιλάει στο Αναπηρία ΤΩΡΑ για τη ζωή του, την τέχνη της ποίησης, την κινητική του αναπηρία, και τον ρόλο που έπαιξε η τελευταία στις προσωπικές του αναζητήσεις, στο έργο του, αλλά και στην αλληλεπίδρασή του με το κοινωνικό σύνολο και την ενασχόλησή του με την πολιτική.

«Όταν κυκλοφόρησε το πρώτο μου βιβλίο, έλαβα μια κάρτα από τον συγχωριανό μου ψυχίατρο Γιώργο Βασιλείου, θεμελιωτή στην Ελλάδα της κοινωνικής ψυχιατρικής και ιδρυτή του Α. Κ. Μ. Α. Πάνω στην κάρτα ήταν γραμμένοι οι εξής στίχοι του Βάρναλη: Όσο κι αν ο λάκκος σου βαθύς / Μόνος με νύχια και με δόντια / Εσύ να σηκωθείς. Ο Βασιλείου, προσβλήθηκε σε μεγάλη ηλικία από την ίδια ασθένεια με μένα. Οι στίχοι αυτοί έχουν σημαδέψει από τότε τη ζωή μου. Μου θυμίζουν την αδιάκοπη προσπάθεια που πρέπει μόνος μου να καταβάλλω για να βγαίνω κάθε φορά από τον κόσμο που κλείνω μέσα μου, όταν αυτός γίνεται δυσβάσταχτος. Η προσωπική μου ενασχόληση με την ποίηση αποτέλεσε τη μεγάλη μου διέξοδο στην προσπάθειά μου να αντιμετωπίσω τη ζωή, τους ανθρώπους, και τις καταστάσεις που μας περιβάλλουν, διαπερνώντας τα θεόρατα τείχη του κοινωνικού αποκλεισμού που συνεχίζει να υποσκάπτει την πνευματική ανάταση εκείνων που αγωνίζονται σκληρά ανάμεσα στην αδυναμία και την φθορά του σώματός τους, και -παρά τις αντίξοες συνθήκες διαβίωσης- μάχονται για τη διαύγεια του πνεύματός τους.»

Κάπως έτσι συναντηθήκαμε με τον ποιητή Άρη Ταστάνη...Τον βρήκαμε στο δρόμο της προσπάθειάς του να ερμηνεύσει, μέσα από λέξεις και στίχους, τη δική του δύσκολη πραγματικότητα, «αποφεύγοντας τη μοιρολατρική αντιμετώπιση του καθημερινού αδιεξόδου».

«Μετά από πολλά χρόνια παραμονής στην Αθήνα, επισκέφθηκα τη Λέσβο ξανά, έπειτα από 20 περίπου χρόνια. Από τότε, πηγαίνω κάθε καλοκαίρι, και λαχταρώ κάθε φορά να την ξαναδώ. Έχω πια κάνει πολλούς φίλους στη Λέσβο, οι οποίοι νιώθω πως έχουν μια διαφορετική αύρα και πως με αγκαλιάζουν με απλόχερη τρυφερότητα και αγάπη. Με κάθε μου επίσκεψη στο νησί ταξιδεύω νοερά, με νοσταλγία, σε πρόσωπα αγαπημένα

και σε καταστάσεις που έχουν σφραγίσει με δύναμη τη ζωή μου. Κάθε μου συνάντηση με φίλους και ανθρώπους-αγωνιστές, γεμίζει την καρδιά μου και ελευθερώνει το πνεύμα μου.».

Ο Άρης Ταστάνης, πέρασε από παιδί, και γνώρισε καλά, τις αρνητικές πτυχές του νοσηλευτικού

συστήματος και της κοινωνικής επανένταξης. Με σημαντικά κινητικά προβλήματα ο ίδιος, λόγω μυϊκής δυστροφίας, μεγάλωσε σε εποχές πολύ δύσκολες για τους ανθρώπους με αναπηρίες, βιώνοντας συνθήκες σκληρού κοινωνικού αποκλεισμού. Τότε που η αναπηρία ήταν «στίγμα» για το άτομο και την οικογένειά του, και ήταν ανύπαρκτη η κοινωνική πρόνοια στο θέμα της αποκατάστασης και της πρόσβασης στις δομές, στη γνώση, στην εργασία.

Σε μια παλιότερη δήλωσή του, σε έρευνα της εφημ. Ελευθεροτυπίας, μιλώντας για την προσωπική του σχέση με τον πόνο και τον φόβο, ο Άρης Ταστάνης είχε πει πως ένα από τα πιο παράδοξα προνόμιά του είναι το ότι δεν δικαιούται να φοβάται...

«Είμαι υποχρεωμένος να επιλέξω ανάμεσα στη διαρκή αποδοχή και στη διαρκή καταστολή. Αυτά είναι τα περιθώριά μου. Είναι φορές που νιώθω πως η ένταση του πόνου και η απόλυτη παρουσία του στη ζωή μου είναι τόσο ισχυρή, που δεν μου επιτρέπει να φοβάμαι. Δεν δικαιούμαι να φοβάμαι.»

Το πρώτο ποίημά του, με τίτλο «ΜΠΟΡΕΙΣ», ήταν αφιερωμένο στους ζωγράφους με το στόμα και το πόδι, και κυκλοφόρησε το 1976, μεταφρασμένο σε 14 γλώσσες στο ημερολόγιο της «Διεθνής Ένωσης Αναπήρων Καλλιτεχνών». Από τότε ακολούθησαν σημαντικές διακρίσεις και αφιερώματα στην έντονη παρουσία του Άρη Ταστάνη στην ποίηση, τον Αθηναϊκό, τοπικό, περιοδικό και επαρχιακό Τύπο, το ραδιόφωνο και την τηλεόραση, καθώς και στην έντονη συνδικαλιστική του δράση ως μέλους της Διεθνούς Αμνηστίας, της Συμπράστασης Πολιτικών Προσφύγων, του Πανελληνίου Συλλόγου Αναπήρων Ελλάδας και της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών (ΕΕΛ).

Από το 1976 έως σήμερα έχουν δημοσιευθεί σημαντικές κριτικές για το έργο του από εξέχουσες προσωπικότητες των γραμμάτων, όπως ο Τάσος Λειβαδίτης, ο Ασημάκης Πανσέληνος, ο Νικηφόρος Βρεττάκος, ο Γιάννης Νεγρεπόντης, ο Μήτσος Κασόλας, ο Ροζέ Μιλλιέξ και η Τατιάνα Γκρίτσι Μιλλιέξ, ο Έκτωρ Κακναβάτος, ο Γιώργος Βαλέτας, ο Τάκης Χατζηαναγνώστου κ.α.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα τα λόγια του Τάσου Λειβαδίτη για τον νεαρό τότε Άρη Ταστάνη: «...ο Ταστάνης είναι ο νέος ποιητής μιας νέας εποχής...Οι εικόνες και οι λέξεις του είναι δροσερές, παρθενικές, ο παλμός της ποίησής του γεμάτος ρυθμό, η στιχουργική του στέρεα...» (εφ. Η ΑΥΓΗ, 16/6/1978). Ενώ ο Νικηφόρος Βρεττάκος σημείωνε για την ποίησή του: «...έργο ευαίσθητο, με εκφραστική διάθεση και βάθος αισθήματος...Ένας καινούριος ποιητής με πολλές δυνατότητες...Με γνήσιο ρεαλισμό τραγουδά τα πάθη των ανθρώπων...Με λυρισμό και νόστο ταξιδεύει στην Αιολική γη. Τόπος, χρόνος, αγώνες, οράματα κι αγωνία, τα πλουμίδα της ποίησής του τη στεφανώνουν...» (1983).

Ο Άρης Ταστάνης παραμένει ένας ποιητής με ανεξάντλητα αποθέματα εμπνευσμένου λόγου, και δηλώνει «παρών» στο χώρο της λογοτεχνίας για περισσότερο από τρεις δεκαετίες. Το Αναπηρία ΤΩΡΑ ήθελε να μάθει το «πώς» και το «γιατί»..

τί είναι αυτό που κάνει έναν ποιητή να αντλεί ακούραστα εικόνες, συναισθήματα, σκέψεις, και να τα μετουσιώνει σε γραπτό λόγο;

«Η ποίηση δεν αποτελεί για μένα «ευφορία ψυχής». Όχι κατ' ανάγκη. Την αντιλαμβάνομαι σαν ένα μέσο που με βοηθά να ξεφύγω από την εσωτερική μου μοναξιά, ν' απλώσω, ν' ανοίξω, να πετάξω. Θα σου απαντήσω και με αυτό που λέω κάθε φορά όταν με ρωτούν γιατί γράφω...Γράφω για να πιστοποιώ στον εαυτό μου αδιάκοπα ότι δεν φταίω εγώ γι' αυτό που με χωρίζει από τους άλλους. Γράφω για να διαμηνύσω και στους άλλους ότι δεν ευθύνονται γι' αυτό που τους χωρίζει από μένα. Γράφω για να δικαιώνομαι αλλά και να τους δικαιώνω. Γράφω και για μένα και γι' αυτούς. Η λογοτεχνία είναι για μένα η κραυγή της υπέρτατης μοναξιάς που αναζητεί τον αντίλαλο της, αντιστεκόμενη με γενναιότητα στα υπερυψωμένα τείχη.»

Με αφετηρία τις ποιητικές φόρμες και την έκφραση των προσωπικών του βιωμάτων σε μία άγονη εποχή, υποστηρίζει χωρίς δισταγμό πως οι συνθήκες διαβίωσης και πρόσβασης, καθώς και οι υπάρχουσες αντιλήψεις για τα άτομα που βιώνουν την αναπηρία, όπως ο ίδιος, είναι τραγικές.

«Για μένα η ποίηση είναι η προβολή μιας συνεχούς εσωτερικής σύγκρουσης. Είναι ο δρόμος που θα με οδηγήσει προς μια αξιοπρεπή διαβίωση μέσα σε μια πόλη, σε έναν κόσμο, που οι άνθρωποι με αναπηρίες έχουν λιγότερα δικαιώματα και σπάνιες ευκαιρίες να διεκδικήσουν τα αυτονόητα. Μέσα στους στίχους βρήκα μικρές σανίδες σωτηρίας που με οδηγούσαν μακριά από το βαρύ αίσθημα ανασφάλειας που μου γεννούσε η σωματική μου αδυναμία. Έχω καταφέρει να ζω χωρίς αυταπάτες. Γνωρίζω καλά πως δεν θα έχω τις ίδιες ευκαιρίες και τα ίδια δικαιώματα, ούτε θα μπορώ να συνυπάρχω δημιουργικά σε μια κοινωνία, σε μια πολιτεία, που το διαφορετικό το φοβάται, αν δεν το αγνοεί.»

Ο Άρης Ταστάνης μιλά με απόλυτη ειλικρίνεια για τα εμπόδια που υψώνει το υπάρχον κοινωνικοπολιτικό σύστημα μπροστά στους πολίτες με αναπηρία.

«Αν δεν είχα τη συμπαράσταση των δικών μου ανθρώπων, της οικογένειας και των φίλων μου, θα μπορούσε να ισχύσει και για μένα η εύκολη λύση της ιδρυματοποίησης και ο εγκλεισμός μου στις χωματερές που ονομάζουμε ιδρύματα. Η ευθύνη βαραίνει όλους εκείνους τους εμπόρους της κοινωνικής πρόνοιας που με την

υπόγεια συγκατάθεση της πολιτείας χρεώνουν στην Αναπηρία την όποια δυστυχία των αναπήρων πολιτών, προσπαθώντας να αποποιηθούν τις ευθύνες τους για τις ελλείψεις δομές στην προσβασιμότητα, για τον αποκλεισμό των ανθρώπων με αναπηρία από την αγορά εργασίας, τον πολιτισμό, την ψυχαγωγία. Με δυνατή φωνή, και με μηδενική ανοχή στο σάπιο οικοδόμημα του παρόντος «κράτους πρόνοιας», θα διατηρούμε καθαρή την ψυχή και τη συνείδησή μας, γνωρίζοντας πως ακόμα κι αν δεν μπορέσουμε να αλλάξουμε την κατάσταση, θα την έχουμε τουλάχιστον καταγγείλει! Όσον αφορά στο περίφημο «αναπηρικό κίνημα» στην Ελλάδα, δεν έχει καταφέρει να επιτύχει παρά ελάχιστες αλλαγές προς τη βελτίωση των συνθηκών ζωής των αναπήρων, οι οποίες στην ουσία πραγματοποιήθηκαν μόνο όταν το ελληνικό κράτος υποχρεώθηκε να εναρμονιστεί με την νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.»

Η είσοδος του Άρη Ταστάνη στον πολιτικό χώρο μετράει πολλές δεκαετίες. Παρά τις δυσκολίες μετακίνησης και πρόσβασης, οργανώνεται και συμμετέχει ενεργά στα πολιτικά και κοινωνικά κινήματα. Τα τελευταία χρόνια η σχέση του με την πολιτική σε τοπικό επίπεδο πήρε συγκεκριμένη μορφή: Υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος Γλυφάδας, Ιδρυτικό μέλος Κοινωνικού Φόρουμ Γλυφάδας, Υποψήφιος Νομαρχιακός σύμβουλος για την υπερνομαρχία Αθηνών με τους «Ενεργούς Πολίτες» και τον Γιάννη Πανούση.

«Η αλήθεια είναι ότι σήμερα η κοινωνία έχει σαφώς κάνει προόδους όσον αφορά στην αντιμετώπιση των ανθρώπων με αναπηρίες. Αν μη τί άλλο, πέρασαν οι εποχές που «έφτυναν τον κόρφο τους» όταν έβλεπαν άνθρωπο σε αναπηρικό αμαξίδιο. Και νιώθω πραγματική χαρά και ελπίδα όταν βλέπω νέους ανθρώπους να αντιμετωπίζουν τη ζωή με καθαρό και ανοικτό μυαλό, υπολογίζοντας με σοφία την αξία της.

Ωστόσο, δεν παύουμε να ζούμε σε πόλεις εχθρικές προς τους ανθρώπους με αναπηρίες. Δεν παύουμε να βιώνουμε καθημερινά την αδιαφορία και την άγνοια ορισμένων καιροσκόπων που καταπατούν τα δικαιώματά μας στο όνομα της κάθε τοπικής εξουσίας. Δυστυχώς για εκείνους, οι διαπλοκές και οι φιλανθρωπικές απόπειρες που προσπαθούν να συγκαλύψουν τις κρατικές ευθύνες, έχουν γίνει πια αντιληπτές από ένα μεγάλο ποσοστό του κόσμου. Έρθε ο καιρός να κατανοήσουν οι -όποιες- αρχές εξουσίας πως δεν ξορκίζονται πια οι υποχρεώσεις τους με το να αποκαλούν τους ανάπηρους πολίτες “άτομα με ειδικές ικανότητες”».

Σε λιγότερο από ένα μήνα, στα μέσα Ιουλίου, αναμένεται να κυκλοφορήσει το νέο βιβλίο του Άρη Ταστάνη. Η συγκεκριμένη δουλειά αφορά σε ένα αφιέρωμα στον Προκόπη Πανταζή, έναν αντάρτη της Λέσβου, ο οποίος υπήρξε συγγραφέας και

προσωπικός φίλος του Άρη.

«Το πρόσφατο έργο μου είναι ένας τόμος αφιερωμένος στον Πανταζή, περιέχοντας τα Άπαντά του. Δηλαδή ανέκδοτα διηγήματα, επιστολές από τη φυλακή, ποιήματά του, προσωπικά γράμματα που μου έστειλε την περίοδο που ήταν άρρωστος, καθώς και πλήθος φωτογραφιών. Εκείνο όμως για το οποίο νιώθω μεγάλη χαρά και περηφάνια, είναι το ότι αυτή η έκδοση περιλαμβάνει αφηγήσεις για τον ίδιο από συναγωνιστές και φίλους του. Παράλληλα, αυτή την εποχή ασχολούμαι με τη συλλογή στοιχείων που έχουν να κάνουν με το χωριό μου στη Λέσβο, και αισιοδοξώ στο μέλλον να γράψω ένα βιβλίο που θα αφορά στην Ιστορία του τόπου μου, από την αρχαιότητα μέχρι τον 20ο αιώνα.»

Σήμερα ο ίδιος εξακολουθεί να βρίσκεται κοντά στις ομάδες των ανθρώπων που αγωνίζονται, διεκδικούν, διαμορφώνουν συνθήκες για μια κοινωνία χωρίς προκαταλήψεις και ανισότητες.

Θα θέλαμε λοιπόν να κλείσουμε αυτό το μικρό αφιέρωμα στον Άρη Ταστάνη, με τα λόγια της αξέχαστης ποιήτριας Κατερίνας Γώγου, τον Μάιο του 1982:

«..κάποιοι εύκολα, με συνείδηση σάπια από τις συναλλαγές τους με κάθε μορφής εξουσία, σου είπαν Άρη, πως κι εγώ έχω αλλάξει τούτες τις εποχές της ξεφτίλας που όλα μπορούν να εξαγοραστούν, πως δεν αγαπώ πια εκείνους που ρήμαξαν τη ζωή τους για ένα πείσμα... Ποιος σου είπε πως δεν έφαγα τη ζωή μου σπάζοντας την καρδούλα μου πάνω στα βάσανά τους έτσι; Αυτά έγραψα: Μα επειδή δεν ΜΠΟΡΩ και δεν ΘΕΛΩ να ζήσουν και οι καινούριοι έτσι, γι' αυτό, γι' αυτό ουρλιάζω, πονάω πολύ. Το δικό σου, το δικό μου, το δικό μας το σπάσιμο θα το φορτώσουμε στα παιδιά μας; Θα συνεχίζει έτσι η ζωή μέχρι να μη μπορεί κανείς δικός μας να σηκώσει κεφάλι; Πρέπει να κόψουμε παρτίδες με τις ενοχές και τις ενοχές και γι' αυτούς και για μας, τους άλλους. Είναι επαναστατικό χρέος, δεν είναι καταστροφικό. Τα ποιήματά σου είναι όμορφα γιατί μιλούν για τους δικούς μας δρόμους, π' ανθίζει η δική μας απλή ζωή... Είναι τα χαμηλά σπίτια με τους βασιλικούς και τα γεράνια που τα κατοικούν οι δικοί μας ΑΓΙΟΙ και συνεχίζουν να πολεμάνε και να ονειρεύονται...»

Ευχαριστούμε θερμά τον Άρη Ταστάνη για τον χρόνο και την διάθεσή του να μας μιλήσει για το έργο και τις αγωνίες του, σε μια συζήτηση που συνεχίζεται ακόμα, και που δεν θα σταματήσει, επ' ουδενί, σε αυτές τις γραμμές!

Για την Ιστορία:

> Στα δεκατέσσερα χρόνια του οργανώνεται στη «Δ.Ν. Λαμπράκη». Στη δικτατορία του '67 του αφαιρούν το διαβατήριο και δεν μπορεί να ταξιδέψει στο εξωτερικό για λόγους υγείας, επειδή δεν υπογράφουν τη γνωστή «δήλωση» νομιμοφροσύνης στο καθεστώς.

> Το 1974 οργανώνεται στο «Ρήγα Φεραίο».

> Το 1981, στην ΕΡΤ2, η δημοσιογράφος Άννα Παναγιωταρέα παρουσιάζει ντοκιμαντέρ για τη ζωή και το έργο του. Μιλάνε για τον Άρη Ταστάνη οι συγγραφείς Ασημάκης

Πανσέληνος και Τατιάνα Γκρίτσι Μιλιέξ.

> Το 1981 συμμετέχει στην εκπομπή της ΕΡΤ1 του Ν.Δήμου «Μια ταινία - Μια συζήτηση» με θέμα: «Αναπηρία και Κοινωνικός Ρατσισμός». Ήταν η πρώτη απόπειρα που έγινε από τα ΜΜΕ να αναδείξουν το πρόβλημα ρεαλιστικά.

> Το 1983, που ήταν το 1ο έτος παγκόσμια αφιερωμένο από τον ΟΗΕ στα ΑμεΑ, επιμελείται και παρουσιάζει μια σειρά από 15 εβδομαδιαίες εκπομπές στο ραδιόφωνο ΕΡΤ2, με θέμα: «Ανάπηρος πολίτης και Κοινωνία». Τον ίδιο χρόνο, εκδίδει το λαογραφικό περιοδικό «Τα Παρακοιλιώτικα».

> Το 2002 εκδίδει το πολιτιστικό περιοδικό «Γλυφάδα - Άνω Κάτω», ενώ παράλληλα συνεργάζεται και αρθρογραφεί σε περιοδικά και εφημερίδες σε τις συνοικίες και στην περιφέρεια, για ποίηση, λογοτεχνία, άρθρα για τον κοινωνικό αποκλεισμό, κ.ά. Επιπλέον, στην καθημερινή εφημερίδα «ΕΜΠΡΟΣ» της Μυτιλήνης, γράφει τη στήλη «Της Καθημερινής Ζωής μας».

> Πρόσφατα γίνεται ιδρυτικό μέλος της «Παρέμβασης Ανάπηρων Πολιτών» (<http://www.panap.gr>).

Οι λαχτάρες των παραλύτων *

Καμιά φορά,

ας πούμε,

εμείς οι ανέλπιδοι φορείς της εγκεφαλικής πάρεσης

και της κακιάς μας μοίρας, θλιβεροί οινοχόοι,

οι καταδικασμένοι ερήμην σε μεταφυσικά ιερατεία

να σερνόμαστε στη λασπερή σκιά ανάληπτης πραγματικότητας, λαχταρούμε...

Τρελή - διαβολεμένη - Μέδουσα - Μαινάδα

η μορφή της.

Μέσα στις γαλαρίες των πνευμόνων μας έρπει

κι αλλάζει κρυστάλλινες προσωπίδες.

Τα δάκρυά μας,

λαθραίο μπουρουνόλαδο με βιταμίνη Β'

τη θρέφουν σαν κοτόπουλο «Μιμίκος».

Τη γιγαντώνουν τα μεταλλαγμένα σκύβαλα,

περίσσευμα απ' το σακούλι αγαθών γερόντων,

που επιμένουν κάθε πρωί -παρά την άνοια και την οστεοπόρωσή τους-

να μας αλλάζουν τα κατουρημένα υποσέντονα,

να μας χτενίζουν μ' αλαβάστρινο χτένι,

να μας ποτίζουν καφέ χωρίς καφεΐνη,

να μας αλείβουν αλοιφές από τη Μονή των «Παμπλιστών».

Λαχταρούμε,

μ' ανοικτό πουκάμισο να βαδίζουμε στις λεωφόρους

π' οργισμένες σημαίες κυματίζουν.

Λαχταρούμε,

τα χνάρια μας στην παραλία με ηλιοβασίλεμα

άνεμος θαλασσινός να τα σβήσει.
 Λαχταρούμε από το γέισο των
 πέτρινων γεφυριών
 να εμπιστευτούμε στους γεραμούς την
 ονειροπόλησή μας.
 Λαχταρούμε,
 όταν τ' όνομά μας περιπαιχτικά
 λαλούν,
 στου πελάγου τις απαγορευμένες
 αρτηρίες να φτερουγίσουμε.
 Λαχταρούμε,
 η ανάσα μας σαν αμυγδαλιάς ανθός
 στις κουπαστές των δουλεμπορικών χάδι στοργικό να είναι.
 Λαχταρούμε,
 μ' άστρα και κοχύλια να στολίσουμε τα σώματα των κοριτσιών
 πριν τα κοιμίσουμε στις θαλασσοσηλιές της Αιολίας.
 Λαχταρούμε,
 τσιγάρο να μοιραστούμε στα κολλημένα φανάρια
 με τους επικηρυγμένους λαθρέμπορους χαρτομάντιλων.
 Στα ημερολόγια των παιδιών που ξέρασε το βουβό κύμα
 να ζωγραφίσουμε αεροπλάνα, γλάρους κι ουράνια τόξα.

Αχ λαχτάρα!

Πάντα μακρινή κι ανεξήγητη...

Σαν τους σπασμούς στα μαραγκιασμένα κορμιά μας και σαν του άγνωστου ωκεανού τη
 νοσταλγία...

* (από το βιβλίο «Το εγώ μου και ο χρόνος», 2003)

Τα βιβλία του [Άρη Ταστάνη](#):

1. «Πίσω από γυάλινους τοίχους»: Αθήνα, 1976
2. «Αιολικά»: Εκδ. ΙΩΛΚΟΣ 1977 (σχ. εξ. Χρ. Βαϊβας)
3. «14 Ποιήματα για τον Φώτη Αγγουλέ»: Εκδ. ΔΙΟΓΕΝΗΣ 1979
4. «Συνοικισμός»: Εκδ. ΔΙΟΓΕΝΗΣ 1979 (σχ. εξ. Λέτα Κουτσοχέρα)
5. «Απόπειρες Προσαρμογής»: Εκδ. ΚΕΔΡΟΣ 1982 (σχ. εξ. Β. Κατράκη)
6. «Νυχτερινές Στάσεις»: Εκδ. ΔΙΟΓΕΝΗΣ 1985 (σχ. εξ. Β. Κατράκη)
7. «Αιολικά II»: Εκδ. ΚΑΛΑΜΑΣ 1992
8. «Και άκουγε τον άνεμο»: Εκδ. ΚΑΛΑΜΑΣ 1992 (σχ. εξ. Β. Κατράκη)
9. «Τα Μυστικά των Οδοιπόρων»: Εκδ. ΗΡΑ 1999 (σχ. εξ. Τζέλη Χατζηδημητρίου)
10. «Το εγώ μου και ο χρόνος»: Εκδ. ΗΡΑ 2003 (σχ. εξ. Φελίσια Ταστάνη, ανιψιά του Άρη Ταστάνη)
11. «Ταξίδια στη Μνήμη της Αλισάχνης»: Εκδ. ΑΣΤΕΡΙΑΣ 2005 (σχ. εξ. Καίτη Μεσηνέζη)
12. «Προκόπης Πανταζής: Ένας Αντάρτης και Λογοτέχνης της Λέσβου»: Εκδ. ΚΨΜ (Αναγνώσεις Υψηλού Ρίσκου) 2007

Το email επικοινωνίας με τον Άρη Ταστάνη είναι το εξής: aristast@yahoo.gr

Για το ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΤΩΡΑ,
Άννα Ευαγγελινού